دستور ۷ شعبان ۱۴۱۷ (۱۳۷۵/۹/۲۸)
حضرت حاج علی تابنده گنابادی محبوبعلیشاه طاب ثراه

هو

۱۲۱

خدمت فقرای محترم نعمت‌اللّهی سلطانعلیشاهی مقیم اروپا وفقهم الله

حدود سه هفته است که برای معالجهٔ جسمانی و زیارت فقرای مقیم اروپا در کشور آلمان بسر می‌برم. در این مدّت متأسّفانه بیماری و ضعف جسمانی مانع می‌شد که آنطور که علاقهٔ قلبیم بود از فیض مجالست شما بهره‌مند شوم ولی ذوق و شوقی که شما برادران از خود نشان می‌دادید مرا وا می‌داشت که حتّی المقدور در خدمت باشم. امّا با وجود اینکه میل داشتم به بعضی دیگر از کشورها و شهرهای اروپایی به زیارت برادران بروم، چون ماه مبارک رمضان نزدیک است، قصد مراجعت به ایران کرده‌ام. لذا ضمن عرض خداحافظی و آرزوی سلامتی و توفیق از خداوند مهربان و عرض تشکّر از الطاف بی‌شائبهٔ شما، نکاتی را که شفاهاً در این چند هفته عرض کرده به خصوص در سه تذکاریهٔ خود نوشته‌ام، مجدداً یادآور می‌شوم و امیدوارم که فقرای عزیز به دیدهٔ تأمّل در آن بنگرند و متذکّر باشند:

به موجب شریفهٔ **اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ**[1] که مؤمنان برادر یکدیگر هستند، فقرا باید یار و یاور همدیگر باشند و از بهتان زدن به یکدیگر بپرهیزند و اگر یکی از ایشان دچار مشکلی شد، دیگران در رفع آن بکوشند و اصولاً با مهربانی و خدمت با یکدیگر رفتار نمایند و اگر هم خدای ناکرده کدورتی وجود داشت دیگران اصلاح کنند و نگذارند که زخم کدورت عمیق‌تر شود و بدانند که گذشت از خطاهای دیگران از لوازم ایمان است.

یکی از دستورات اکید فقری، رعایت احکام شرعی است. گرچه این کار در ممالک غربی دشوار است ولی نباید اهمال کرد و حتّی المقدور تلاش نمود که در گفتار و کردار دیانت مقدسهٔ اسلام و شئون آنرا حفظ کرد.

مجالس فقری نمونه‌ای از باغهای بهشت است که با یاد خدا سرسبز می‌شود. شما که غالباً دور از اقوام و خویشان خویش هستید باید بیشتر قدردان این مجالس باشید و در آنها شرکت کنید. البته در برگزاری مجالس باید حفظ آداب مخصوص آن را نمود که اهمّ آنها به شرح ذیل است:

الف- برگزاری مجالس اوّلاً برای احیای امر دین و ازدیاد توجه و تذکّر قلبی است و ثانیاً برای آگاه شدن از حال یکدیگر و تحکیم روابط فقری. پس باید به هنگام شرکت در مجالس از هرگونه نیت و قول و فعل زائد بر مقصود پرهیز کرد تا از فوائد معنوی آن بهره‌مند شد و حفظ کامل موازین شرعی نمود که نمونهٔ اعلای اجتماع مسلمین باشد. مدّت مجلس به تناسب حال و موقعیت حدود ۱ تا ۵/۱ ساعت است که در این مدّت باید سکوت کامل برقرار باشد و از مذاکرات بین الاثنین اجتناب کرد و بجز آقایان مأذونین در امر اقامهٔ جماعت یا دستگیری، شخص دیگری نباید کتب قرائت شده را تفسیر یا معنی کند که مخلّ سکوت مجلس گردد.

ب- منظور از خواندن کتب در مجالس فقری، ازدیاد تذکّر و بصیرت عرفانی است. لذا باید در انتخاب آنها دقت کافی کرد. در هر مجلس خواندن یک کتاب نثر کافی است و سپس اشعار عرفانی باید خوانده شود. کتب نثر بهتر است از آثار متأخّرین عرفا از جمله آثار پدر بزرگوارم حضرت آقای رضاعلیشاه طاب ثراه باشد. رسالۀ شریفۀ پند صالح که جامع دستورات فقری است پس از اتمام کامل هر کتاب نثر، یک دوره خوانده و سپس کتاب دیگری آغاز شود. در مورد اشعار هم بهتر است از عرفای شاعر مثل سعدی و حافظ و مولوی یا فیض کاشانی انتخاب گردد و از اشعار نو که متناسب با شئون مجلس فقری نیست خوانده نشود. در مواقع خاصّ دینی مثل اعیاد یا ایام عزاداری نیز از مدایح و مراثی متناسب استفاده شود، بهتر است.

در خاتمه از همگی شما عزیزان التماس دعا دارم. والسّلام علیکم و رحمۀ الله و برکاته. مورخۀ ۷ شعبان ۱۴۱۷ مطابق ۲۸ آذر ۱۳۷۵ و ۱۸ دسامبر ۱۹۹۶.

فقیر حاج علی تابنده محبوبعلیشاه

[1] سوره حجرات، ایۀ ۱۰. جز این نیست که مؤمنان برادرند.